

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ. — Ἦτο τετάρτη, Περικλῆ, τοῦ Ἰανουαρίου, ἡμέρα τῆς παραμονῆς τῶν φώτων τοῦ Κυρίου, ὁ οὐρανὸς ἐμαύριζε καὶ ἐφύσα ξεροβόρι καὶ ἐσήκωνε τῆς καθεμιάς τὸ ἄσπρο μισοφόρι, ὅποταν ἔξαφνα ποῦ λές ἢ Ἐκκλησιατὴς ἀνοίγουν καὶ εὐθύς τὰ εἰκονίσματα ἰσηκώθησαν νὰ φύγουν γιὰ νὰ ἐμβοῦν οἱ ἐκλογεῖς τὴν ψῆφον των νὰ δώσουν καὶ τὴν πατρίδα ἐκ δεινῶν καταστροφῶν νὰ σώσουν. Κι' ὁ οὐρανὸς ἐμαύριζε καὶ ἐφύσα ξεροβόρι καὶ ἐπήγαιναν ἴστα τμήματα ποικίλοι ψηφοφόροι, οἱ μὲν ἐλαίαν φέροντες, ἐκεῖνοι δὲ μυρσίνην, μεγάλα δόξης σύμβολα διὰ τὴν Ρωμηροσύνην, καὶ ὅλοι κάτι ἔχοντες ἐν τῇ κομμοδοχῇ ἐψήφισαν καὶ εἰς τὸ ναι, ἐψήφισαν καὶ ἴστα ὄχι, καὶ πάλιν ἐπανήρχοντο ἴστῆς ἐκλογῆς τὸν τόπον, καὶ συζητήσεις ἤκουες παντοδαπῶν ἀνθρώπων περὶ Τρικούπη, Περικλῆ, καὶ περὶ Δεληγιάννη, καὶ ὁ καθεὶς ἐλεύθερος τὰ σγύλιά του κάνει. Κι' ὄξέα βέλη σαρκασμοῦ ἐτόξευαν ἢ γλώσσαις, μὰ ἔπεφταν καὶ χαστουκιάς καὶ μπαστουνιαῖς καμπόσαις, καὶ ὀλίγου δεῖν, βρέ Περικλῆ, ν' ἀστράψουν καὶ κουμπούρια καὶ σκοτωμούς νὰ ἔχωμε καὶ ἄλλα νταβατούρια. Κι' ἐγὼ ἐλαίαν κάποτε καὶ πότε δάφνην φέρων, ἐπήγαινα ἴστα τμήματα πηδῶν καὶ ὑπερχαίρων, καὶ θεωρῶν τοὺς ἐκλογεῖς τῆς εὐκλεοῦς Παλλάδος τὴν τύχην ἐμακάριζα τῆς προσφιλοῦς Ἑλλάδος. Ἀφῆσας δὲ τῶν ἐκλογῶν τὴν πεισματώδη πάλην, τὸν θόρυβον, τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν ἀνεμοζάλην, ἐπῆγα εἰς τὸ σπῆτι μου σχεδὸν περὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ἄμα ἔφαγα καλὰ ἐπῆρα ἕναν ὕπνον, καὶ ἴστα ὄνειρό μου, Περικλῆ, ὡσάν νὰ μοῦ ἐφάνη πῶς ὁ Τρικούπης τάκοθε μετὰ τοῦ Δεληγιάννη, καὶ φάτσα ὁ Χαρίλαος τὸν Θεοδωράκη φέρνει, καὶ ἴδου τὰ τρία τέταρτα τῶν βουλευτῶν τοῦ φέρνει, διότι ξέρεις, Περικλῆ, πῶς φάτσα σάν σὲ φέρνουν, εὐθύς τὰ τρία τέταρτα τῆς πίστας σου σοῦ φέρνουν. Περὶ τῶν λύχνων δὲ ἀφὰς ἐξεγερθεὶς τῆς κλίνης καὶ διὰ κλάδων κοσμηθεὶς ἐλαίας καὶ μυρσίνης, ἀπῆλθον εἰς τῆς ἐκλογῆς τὸν τόπον μετ' ἐλπίδος νὰ μάθω ποῖοι βουλευταὶ θὰ γίνουν τῆς πατρίδος.

Π. — Καὶ ποῖοι ἐβγήκαν, Φασουλῆ;

Φ. — Σὲ βεβαιῶ ἐντίμως πῶς πρῶτος πρῶτος, Περικλῆ, ἐβγήκε κάποιος Σῆμος, Λαπουσιᾶδης ἔπειτα, Μαλέας καὶ οἱ ἄλλοι, ἐπιλαχόντων, Περικλῆ, Δραγοῦμη τε καὶ Ράλλη, Γεωργαντᾶ, Κουκούλεζα, Καλλιφρονᾶ, Μπουφίδη, τοῦ Νέγηρ τοῦ Φωκίωτος καὶ τοῦ κομμοῦ Λεβίδη.

Π. — Τί λές, μωρέ;...

Φ. — Μὰ τὸ σταυρὸ ἐβγήκαν πρὸς τοὺς ἄλλοις

ὁ Μπούμπουρας, ὁ Μπάμπουρας, ὁ Κρίσπη. ὁ Καρ Σταμούλης ὁ Εὐάγγελος, ὁ Τάκης, ὁ Μαρκίδης, ὁ Χατζηγάκης, ὁ Βατζᾶς, ὁ Δρόσος, ὁ Φραγκίδης, ὁ Δελαρόκας, ὁ Γουδῆς, ὁ Ἴσκος, ὁ Σισμάνης, ὁ Καζαμπάκας, ὁ Μπασιάς, ὁ Κόρπας, ὁ Ζαρμάνης, ὁ Ζωγλοπίτης, ὁ Πεζᾶς, Κοκκέβης, Κουμανιώτης, ὁ Τακιατζῆς, ὁ Κανταρτζῆς, Πλακᾶς καὶ Βαρβιτσιῶν καὶ ἄν ἔχης καὶ ἄλλους ὄρεξι, βρέ Περικλῆ, ν' ἀκούσῃς ὁ Σκαλτσοδῆμος, ὁ Μακρῆς, ὁ Σάκης ὁ Γιαννούσης, ὁ Παππαγιαννακόπουλος, Μουσούρης, Βενιεράτος, ὁ Κανταρτζῆς, ὁ Κοκοσῆς καὶ ὁ Καββαλιεράτος, ὁ Λούντζης, ὁ Παππαλουκάς, Ταρμπάζης καὶ Σινέλι πιστεύω πλέον, Περικλῆ, πῶς ἄλλους δὲν θὰ θέλῃς. Μὲ ἄλλους λόγους θρίαμβον τὸ Ὑπουργεῖον ἦρε καὶ αὐτὸ τὰ τρία τέταρτα τῆς ἐκλογῆς ἐπῆρε, καὶ ὁ Δεληγιάννης ἔμεινε ἴστα ἴδω καὶ ἴστα καὶ πᾶν ἀμόντε, Περικλῆ, ἐκεῖνα τὰ ταξείδια, καὶ οἱ λόγοι του οἱ πύρινοι πρὸς ἀνδρας Τριπολίτας, πρὸς τοὺς Ἀρκάδας καὶ λοιποὺς γενναίους συμπολίτας καὶ ὅλα ἔπεσαν χαμαὶ καθὼς βουνὸν ἐξ ἄμμου... μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ βολὰ σου καὶ βολὰ μου. Τώρα ἐγὼ ἐνίκησα καὶ εἶμαι καθβαλάρης, γιὰ σένα ὁ Ἀπρίλιος, γιὰ μένα ὁ Γεννάριος. Μὰ σὺ καθόλου δὲν μιλεῖς ὡσάν νὰ ἐβουδάθης... ἂν θέλῃς καὶ ὁ Ζυγομαλᾶς τί ἔπαθε νὰ μάθης, μαζὶ μ' ἐμένα, Περικλῆ, λυπητερὰ τραγοῦδα: ἀπολλὴ μυυρία πλάκωσε μαύρη σάν καλζακοῦδα.

Π. — Τὸ ἔμαθα, βρέ Φασουλῆ, μετὰ μεγάλης λύπης.

Φ. — Ἐπέτυχε δὲ, Περικλῆ, καὶ ὁ Γιώτα Καλλοστῆς οἱ δύο Δεληγιάννηδες, τῶν Ρούφων τὸ ζευγάρι, καὶ οἱ δὲ Λομβάρδοι, Περικλῆ...

Π. — Δὲν παύεις βρέ ζαγῆ;

Φ. — Ὁ Κωνσταντῖνος δηλαδὴ καὶ ἐξ ἄλλου ὁ Διονῆς.

Π. — Βρέ πάψε, ἀφιλότιμε, γιὰτί θὰ μὲ φουρκίσῃς.

Φ. — Τοιαῦτα οὖν, βρέ Περικλῆ, τὰ τῆς περιφερείας τῆς γενομένης δηλαδὴ ἀπὸ στενῆς εὐρείας, καὶ τώρα πλέον ἀφροντικὸς ἐπίστρεψε κατ' οἶκον, καὶ ἐν κατανοῦξαι ἀληθεὶ μαζὶ μὲ τὸν Στεφῆκον προσεύχου εἰς τὸν Ὑψιστον καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ τὴν εὐρείαν, Περικλῆ, νὰ κάμουν εὐρυτέραν.

Π. — Καὶ τώρα ὅπου θρίαμβον τὸ Ὑπουργεῖον ἦρε, καθέννας, φίλε Φασουλῆ, παράσημο δὲν ἔπῃρε;

Φ. — Εἶδα κορδέλαις καὶ σταυροὺς ἴστοι σκουπιδαῖς καὶ εἶναι πιθανὸν πολὺ καὶ τὸν χρυσοῦν νὰ πάρω καὶ ὅταν πλέον, Περικλῆ, τὸ σπῆθος μου χρυσώσω, εἶ τότε πιά τὸν ἀργυροῦν σ' ἐσένα θὰ τὸν δώσω. Ἐν τούτοις χαίρου, Περικλῆ, καὶ ἐνίκησ' ἢ ἐλαίαν.

Π. — Ὅρσε λοιτὸν ὀκτῶ σβερχιατὴς καὶ ζήτω τοῦ Μ...

Μὰ τὸ σταυρὸ ἐβγήκαν πρὸς τοὺς ἄλλοις